

Tretia nedeľa cez rok B

21. január 24

Mk 1, 14 – 20

Hovorí sa, že každý začiatok má svoju moc, svoje čaro. Evanjelium dnes hovorí o začiatku Ježišovho verejného účinkovania. A zhodou okolností dnešnú nedeľu sv. Otec František vyhlásil aj za nedeľu Božieho slova. Máme o to väčší dôvod všimnúť si božie slovo dnešnej nedele, slová Ježiša, ktorými sa prihováral svojim súčasníkom, ale aj nám, ľuďom našej generácie.

Sú to slová vypovedané Ježišom na začiatku jeho verejného účinkovania - boli to prvé Ježišove slová, ktoré nám evanjelista zaznamenal. Stoja preto za našu pozornosť, aby sme si ich lepšie všimli. Ježiš svoje účinkovanie začal slovami: Čas sa naplnil a božie kráľovstvo sa priblížilo. Preto sa kajajte a verte evanjeliu, verte jeho radostnej zvesti.

Ježišov by svoju úlohu nesplnil, keby zostal len pri rozumovej náuke, pri potrave, určenej pre náš rozum, pre našu hlavu. Nie - Ježiš hovorí o rozhodujúcom čase milosti, ktorý nastáva spolu s ním, s jeho osobou - hovorí o čase milosti, čase spásy, ktorý nás stavia pred rozhodnutie. To je niečo bytostné. Podobné výzvy asi nemáme príliš radi, pretože ony nás vytrhávajú z našej komfortnej zóny, z nášho pohodlia. Ježišova výzva aj nás núti všetko nanovo premyslieť, prehodnotiť to, čo bolo doteraz. Ak budeme úprimní, ľahko zbadáme, že to, čomu sme žili doteraz, nemuselo byť celkom správne. Alebo - a to si priznávame ešte ťažšie – motívy, ktoré nás viedli možno aj pri konaní dobra, nemuseli byť najčistejšie. Možno sme aj dobro robili len preto, aby sme pred druhými pekne vyzerali. Teda ak sme úprimní, môže sa stať, že zrazu seba samého uvidíme v inom svetle, ako doteraz. A tak nás Ježišova výzva naozaj stavia pred rozhodnutie. Môžeme sa rozhodnúť, že ju prijmeme a budeme nasledovať (aj za cenu ďalšieho nepohodlia), alebo ju odložíme bokom a pôjdeme ďalej cestou ľahšieho odporu.

Preto na výzvu k otvoreniu sa hodnotám božieho kráľovstva nasleduje výzva k pokániu. Kto sa chce naozaj otvoriť božiemu kráľovstvu, kráľovstvu lásky, pravdy, spravodlivosti a pokoja - a to nielen z nejakých vonkajších dôvodov, aby spravil pekný dojem - nevyhnutne potrebuje aj pokánie. Pretože inak to nejde. Ježišova výzva demaskuje naše vnútro, našu dušu, každú našu výhovorku. Tak ako sa hovorí, že božie slovo skúma naše vnútro, naše duše až do morku kostí. My sa niekedy pravde vyhýbame preto, lebo sa bojíme, či budeme mať silu na to, aby sme o ňu zápasili. Či budeme mať silu, aby sme prekonali prekážky, ktoré sú predovšetkým v nás v našom vnútri. Takže nakoniec aj k pokániu je potrebná viera. Aby sme okúsili liečivú moc pokánia, potrebná je silná viera. Preto Ježiš hovorí: Kajajte sa a verte evanjeliu, verte mojej radostnej zvesti, ktorá má silu liečiť naše duše. To je zmysel pokánia – uveriť v možnosť ozajstnej premeny nášho vnútra. Aby sme sa odhodlali na premenu podľa merítok Ježiša, podľa merítok božieho kráľovstva, ktoré nám on zvestuje, ktoré nám on sám prináša. Nie podľa toho, čo platí vo svete, ktorý sa často uspokojí s vonkajškom, so zdaním.

Aby sa táto výzva mohla dostať ku každému, potreboval Ježiš pomocníkov. A potrebuje ich aj dnes. Preto volá do svojej služby prvých učeníkov. Nadviazal na ich povolanie rybárov. Podťe za mnou a ja z vás urobím rybárov ľudí. Tak ako si vtedy všimol lovcov rýb, možno dnes by si všimol tých, ktorí spravujú virtuálne siete a snažia sa ich vylepšiť, zdokonaľiť. Možno aj medzi nimi by dnes hľadal tých,

ktorí mu môžu pomôcť pri sieťach božieho kráľovstva. Pri odovzdávaní jeho posolstva. Nielen na webe, ale predovšetkým svojim životom.

Ak sa v Ježišovi Slovo stalo telom, tak máme na mysli, že v Ježišovi božie slovo zobralo na seba podobu konkrétneho ľudského života. A podobne sa božie slovo šíri aj ďalej. Vždy musí na seba brať konkrétnu podobu tela jednotlivých učeníkov, apoštolov. Aj nás, jeho novodobých apoštolov a apoštolky. Aj naše životy sa majú do istej miery stávať telom tohto Ježišovho posolstva. Možno si pritom povieme, ale ja som iný, ja mám svoje chyby. Ak sa snažíme očistiť sa, potom sa aj každá rôznosť, osobitosť nakoniec môže premeniť na dar. Záleží na nás, na našom úmysle, na našej duši. Nakoniec pravda je vždy dynamická, ona k nám prichádza vo svojej rôznosti, v ktorej môžeme nakoniec, ak sa vieme očistiť napriek rôznosti nájsť Krista. Veď ani biblické postavy neboli hneď ideálne. Počas uplynulého týždňa sme čítali pri sv. omšiach o prvých kráľoch Izraela - o Šaulovi a Dávidovi. Oboma zmietali ľudské chyby, vášne aj vzájomná žiarlivosť. Pováľala ich aj vlastná osobná ctižiadosť. A predsa, keďže si svoje vedeli chyby pred Bohom priznať a aj s nimi bojovali, nakoniec sa obaja zapísali do dejín spásy. Sú nám príkladom na našej ceste, pri písaní nášho vlastného príbehu spásy.

Ježiš nám zanechal seba ako náš poklad. Apoštol Pavol pochopil Krista ako to, čo mu je najdrahšie. Už nehralo pre neho úlohu, či je niekto v tomto svete smutný, alebo sa raduje, či kupuje alebo nič nemá, či užíva veci tohto sveta, alebo nie. Dôležitá je nová tvárnosť sveta, ktorá sa získava cez to božie, cez Ježiša Krista.

Preto sa aj my snažme prijať Ježiša Krista do svojich životov, snažme sa žiť zodpovedne svojmu krstnému kňazstvu, ktorým sa aj nám odovzdal apoštolský úrad v tomto svete.

Viliam Arbet